

Обиколихъ въ кухнята и наредихъ за раздаването на храната. Г-жа Данева е вече пристигнала. Тя дава да режатъ хлѣбъ и наблюдава сипването на храната; самарянкитѣ и служителатѣ бързо я носятъ отъ стая въ стая съ таблитѣ. Болнитѣ и раненитѣ се раздвижватъ. Които могатъ да ходятъ сж по чешмитѣ, миятъ си ржцетѣ, а които сж приковани къмъ леглото, една отъ дежурнитѣ самарянки имъ носи вода и легень, та имъ полива и други измива. Така е всѣки день. Болнитѣ свикватъ скоро съ тия правила за чистота. Отъ всички стаи почва да се чува тракане на лъжици и вилици, на чугунени паници и честъ откъсличень смѣхъ. Вечерята върви бързо за ония, които иматъ апетитъ.

Отидохъ въ стая 6. Н-6 спокойно лежи на леглото

— Защо не се храните? Хайде надигнете се малко, азъ ще ви помогна.

— Не ми се яде... Така като почивамъ и нѣмамъ болки се чувствавамъ отлично — пошепна той.

— Но нали знаете приказката за магарето на Хитъръ Петъръ, тъкмо се научило да не яде легнало и умрѣло.

А нали е престанало да бжде магаре, какво подобро отъ това? — съвсемъ тихо се изсмѣ той и стисна попотената ми ржка. — Колко сте добра, Сестро, колко много грижи полагате за менъ. . . Ако не бѣхте вие, азъ отдавна да съмъ последвалъ магарето на Хитъръ Петъръ. Отдавна да е минало последното упокой. Значи има още дни за тегло и чемеръ.

Азъ се наведохъ надъ него, оставихъ едната си ржка въ неговата и съ другата почнахъ да гладя високото му гладко, като албастъръ, чело, подъ което блѣщѣха съ нѣкаква неземна сила чернитѣ му очи. Отъ тѣхъ изтичаше упоителна светлина, която почна да обхваща тѣлото ми и силна жажда за наслада властно ме заставяше да впия устнитѣ си въ неговитѣ. Силна страсть почна да бишува и клоочи въ цѣлото ми сщество. Невѣмъ той угади по трѣпкитѣ на ржката ми тая моя страсть, погледна ме и като се засмѣ съ полунаивна усмивка каза:

— Неизповедими сж пѣтищата на живота, Сестро...